

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **U. T.**, narozený X
zajištěn v X
X
státní příslušností Republika Uzbekistán

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 6. 2024, č. j. KRPA-188089-12/ČJ-2024-000022-ZZC

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „žalovaný“), jímž byla podle ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), stanovena doba zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění v délce 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

II. Žalobní body

2. Žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť žalovaný vycházel z nesprávně a nedostatečně zjištěného stavu věci a své rozhodnutí zdůvodnil toliko obecnými úvahami bez toho, aby se blíže zabýval proporcionalitou omezení osobní svobody žalobce a pregnantně vysvětlil, proč se uchýlil k jeho zajištění. Žalobce rovněž namítal šablonovitost napadeného rozhodnutí, která svědčí o tom, že se žalovaný dostatečným způsobem nezabýval konkrétní situací žalobce a rezignoval na své zákonné povinnosti.
3. Žalovaný je povinen ve všech případech zvážit možnost aplikace mírnějších opatření. Žádný z důvodů pro zajištění cizince uvedených v § 124 odst. 1 a § 124b zákona o pobytu cizinců přitom sám o sobě nepředstavuje skutečnosti, pro které by bez dalšího nebylo možné využití zvláštního opatření ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců. Argumentace ve vztahu ke zvláštním opatřením není důkladná a přesvědčivá, absentují dostatečně odůvodněné a podložené úvahy vedoucí k závěru, že žalobce nebude s příslušným orgánem veřejné moci spolupracovat, nesplní podmínky zvláštního opatření a zmaří rozhodnutí o správním vyhoštění. K zdůvodnění nutnosti zajištění žalovaný předkládá jen málo relevantních důvodů a vysvětlení, přičemž stěžejním důvodem pro zajištění je nebezpečí, že z území České republiky (dále jen „ČR“) nevycestuje, přičemž je z žalobcova jednání tento úmysl údajně zcela zjevný. Samotná tato skutečnost nemůže bez dalšího být jediným právně relevantním důvodem pro zajištění cizince. Tento názor ostatně vyslovil i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38, v bodě 34. Žalovaný je tak s ohledem na výše zmíněnou judikaturu povinen představit konkrétní skutkové okolnosti případu, pro něž není možné uložit žádné ze zvláštních opatření, a nelze se pouze omezit na konstatování naplnění některého ze zákonných důvodů pro zajištění. Žalovaný je dále povinen při rozhodování přehledně a logicky vysvětlit, ze kterých konkrétních skutečností vyplývá obava, že se cizinec bude chovat do budoucna protiprávně. Žalobce se domnívá, že jeho zajištění je nezákonné, neboť jeho protiprávní jednání nedosahovalo takové intenzity, která by znamenala naprostou nezbytnost jeho zajištění. V jeho případě byly dány takové okolnosti, které odůvodňovaly využití mírnějších institutů. Žalovaný však svou argumentaci staví výhradně na skutečnosti, že žalobce z území nevycestoval ve stanovené době.
4. Žalobce zpochybnil tvrzení žalovaného, že je zde dáno nebezpečí, že žalobce opět neodcestuje dobrovolně do země původu. Žalobce se právě naopak chce dobrovolně do Uzbekistánu navrátit. S touto zemí je nerozdělitelně spjat, a dokonce se tam má ženit. Je tak nesporné, že se žalobce plánuje navrátit za svou snoubenkou a zbytkem své rodiny, aby svatbu realizoval. Jak již žalobce uváděl, do ČR přicestoval pouze proto, aby se pokusil opatřit pro sebe a svou rodinu nějaké finance, aby byl schopen svatbu uskutečnit. Žalobce si je již vědom, že v ČR není možné, aby cizinec ze třetí země vykonával práci bez příslušného oprávnění. V tuto chvíli však svého protiprávního jednání lituje a je srozuměn s tím, že jediným možným východiskem je jeho návrat do země původu. V případě žalobce tak neexistuje riziko, že by nedostal svým povinnostem plynoucím z

rozhodnutí o správním vyhoštění a zemi neopustil, k čemuž žalovanému poskytuje záruku také žalobcův pevný vztah s členy jeho rodiny, kteří na něj čekají v Uzbekistánu. Žalobce zde také nepáchal žádnou trestnou ani jinou protiprávní činnost.

5. Rozhodování nese v tomto ohledu znaky svévole, skutkový stav nebyl zjištěn dostatečně. Žalovaný uvádí, že žalobce nemá místo, kde by se měl či mohl zdržovat, svou adresu pobytu nenahlásil, tudíž je využití zvláštního opatření nemožné. Takové závěry jsou zcela absurdní a skutečnost, že žalobce nemá nikde nahlášený pobyt, není důvodem pro zajištění. Úvaha, kterou žalovaný přdestřel, by znamenala, že žádná osoba, které bylo uloženo správní vyhoštění, nedosáhne na uložení tohoto druhu zvláštního opatření, neboť základním předpokladem pro vydání správního vyhoštění je absence pobytového oprávnění, s čímž souvisí i absence nahlášeného místa pobytu. Žalobce přitom uvedl, že v případě uložení zvláštních opatření má zajištěné ubytování, a to v Praze na O. Žalovaný v napadeném rozhodnutí argumentuje tím, že si žalobce přesnou adresu svého pobytu nepamatuje. Nic však nebrání, aby bližší označení bylo doplněno.
6. Žalovaný zcela nedostatečným a nepřezkoumatelným způsobem také zdůvodnil délku zajištění.
7. Žalobce se domnívá, že žalovaný porušil § 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších prepisů, ale především čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Žalovaný v napadeném rozhodnutí jasně a konkrétně uvedl skutečnosti, které ho vedly k vydání napadeného rozhodnutí. Žalobce byl dne 7. 6. 2024 kontrolován hlídkou policie v Praze 4, autobusová stanice O. Po výzvě k prokázání totožnosti žalobce nepřeložil žádný doklad opravňující k pobytu na území ČR. Žalobce předložil hlídce pouze cestovní biometrický pas. Žalovaným bylo v případě pobytu žalobce na území ČR jednoznačně prokázáno a doloženo, že se na území zdržuje nelegálně, maří výkon rozhodnutí o správním vyhoštění č. j. KRPA-107943-16/ČJ-2024-000022-SV. Tímto svým jednáním žalobce naplnil zákonné ustanovení § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Žalobce je veden v evidenci nežádoucích osob od 16. 4. 2024. K důvodům, proč nebylo v případě žalobce přistoupeno k možnosti užití mírnějších opatření, se žalovaný podrobně vyjádřil na straně 6 až 8 žalobou napadeného rozhodnutí. Pokud správní orgán shledá důvodnou obavu, že se cizinec bude vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění, což bude nejčastěji vyplývat z dosavadního chování cizince, přistoupí přímo k jeho zajištění, aniž by nejprve užil zvláštní opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců. Po zhodnocení dosavadního chování žalobce a s ohledem na jeho pobytovou historii dospěl žalovaný k závěru, že existuje důvodná obava, že výkon správního vyhoštění bude ze strany cizince zmařen, a proto nebyl nucen na místo zajištění žalobce uložit mírnější prostředky ve formě zvláštních opatření.
9. K délce zajištění žalobce, která byla stanovena na 30 dnů, žalovaný uvedl, že jednotlivé úkony nutné k realizaci správního vyhoštění jsou podrobně uvedeny a rozepsány na straně 8 - 9 napadeného rozhodnutí. K žalobcem deklarovanému paušalizovanému rozhodnutí žalovaný uvádí, že vycházel ze své rozhodovací praxe. Přestože je každý případ cizince zcela individuální, vždy lze mezi těmito případy najít mnoho společných

znaků, které vedou k běžné praxi rozhodování ve věci za určitých podmínek obdobným či stejným způsobem.

10. Na závěr žaloby žalobce poukazuje na porušení nejrůznějších ustanovení právních předpisů, tento výčet však nelze považovat za konkrétní žalobní body.
11. Prizmatem správního vyhoštění je ukončit nežádoucí pobyt cizince na území členských států Evropské unie. Další odklad vyhoštění v průběhu účinků správního vyhoštění by byl v rozporu s vysloveným zájmem státu, aby se dotčený cizinec již na tomto území nezdržoval. Za této situace při naplnění skutkové podstaty ustanovení § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců je bez významných okolností v podstatě vyloučeno aplikovat zvláštní opatření za účelem vycestování, neboť k tíženému cíli by nevedlo.

IV. Obsah správního spisu

12. Žalobci bylo rozhodnutím ze dne 3. 4. 2024, č. j. KRPA-107943-16/ČJ-2024-000022-SV, uloženo správní vyhoštění z území členských států Evropské unie dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, s dobou zákazu pobytu jeden rok, se stanovenou dobou k vycestování do 15 dnů od nabytí právní moci (právní moc dne 16. 4. 2024). Dle tohoto rozhodnutí byl žalobce kontrolován hlídkou dne 31. 3. 2024 v Kamýku, předložil hlídce pouze cestovní biometrický doklad, do ČR přiletěl dne 23. 2. 2023, pobýval zde na základě turistického víza platného od 6. 2. 2023 do 7. 3. 2023, následně již nevcestoval.
13. Žalobce byl dne 7. 6. 2024 kontrolován hlídkou policie v Praze 4, autobusová stanice O. Po výzvě k prokázání totožnosti žalobce nepředložil žádný doklad opravňující ho k pobytu na území ČR, předložil pouze cestovní biometrický doklad.
14. Dne 8. 6. 2024 cizinec podal vysvětlení. Uvedl, že do ČR přicestoval dne 23. 2. 2023 na turistické vízum, z důvodu práce, pracoval na stavbách, potřeboval si vydělat peníze. Pracovní povolení si nevyřídil, bylo drahé. Má se doma ženit, ale nemá peníze. Je ubytován na ubytovně na O., adresu nezná. Rozhodnutí o správním vyhoštění převzal, ale chtěl zde zůstat a vydělat peníze. Nemá zdravotní pojištění a žádné vazby k ČR. Má jen minimální hotovost.
15. Žalovaný v napadeném rozhodnutí shrnul zjištěné skutečnosti a uzavřel, že cizinec byl povinen vycestovat do 1. 5. 2024, od 2. 5. 2024 do 7. 6. 2024 opět pobývá na území ČR nelegálně. Žalovaný vyložil, že s ohledem na situaci žalobce nelze předpokládat, že by mírnější opatření vedla k vycestování cizince.
16. Ohledně doby zajištění žalovaný vysvětlil, že Ředitelství služby cizinecké policie obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizince přes jiné státy Evropské unie, kdy je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčený stát, a komunikuje s domovským státem cizince o vzetí zpět cizince, přičemž doba k zajištění těchto náležitostí se pohybuje v řádu několika dnů nebo týdnů, doba zajištění 30 kalendářních dnů je tak přiměřená.
17. Ze správního spisu též vyplývá, že Ředitelství služby cizinecké policie zajistilo realizaci správního vyhoštění na den 5. 7. 2024 (let Praha – Istanbul – Taškent).

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

18. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Soud rozhodl věc bez jednání, když účastníci nařízení jednání nepožadovali a soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců).
20. Podle ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.*
21. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.*
22. Žalobce předně namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38 nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán, resp. soud, podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se (toliko) dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat. V projednávaném případě odůvodnění rozhodnutí tyto vady rozhodně vytknout nelze, když žalovaný se situací žalobce zabýval podrobně a v rozhodnutí vysvětlil, jakými úvahami při rozhodování byl veden, napadené rozhodnutí popisuje podrobně situaci žalobce a okolnosti jeho pobytové historie, závěry žalovaného vycházejí z obsahu spisu a jsou logicky a přesvědčivě vysvětleny, rozhodnutí tedy přezkoumatelné je.

23. Žalobce v žalobě zdůrazňoval mimořádnost institutu zajištění a související judikaturu, zejména že musí být pro zajištění shledány závažné důvody. Žalobce namítal, že žalovaný vycházel z nesprávně a nedostatečně zjištěného stavu věci, měla být užitá mírnější opatření, žalobce zde nepáchal žádnou trestnou činnost, rozhodnutí o správním vyhoštění by respektoval, ve vlasti se chce oženit.
24. Zajištění skutečně představuje prostředek ultima ratio, který bezprostředně zasahuje do osobní svobody dotyčného. Z tohoto důvodu je k zajištění přistupováno pouze tehdy, není-li možné dotyčnému uložit některé ze zvláštních opatření uvedených v zákoně o pobytu cizinců (povinnost oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, složení finanční záruky, povinnost osobně se hlásit policii v době policií stanovené nebo zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly). Zmíněná opatření představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu vyhoštění. Možnost aplikace zvláštního opatření nutně také závisí na důvodu zajištění. Základním pravidlem je, že uložení zvláštního opatření nesmí ohrozit výkon vycestování; toto ohrožení bude typově různé v typově odlišných případech důvodů zajištění (srovnej usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38). Volba zmíněných zvláštních opatření je vázána na předpoklad, že cizinec bude vůbec schopen a ochoten povinnosti plynoucí ze zvláštních opatření plnit, že bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci a že jejich uložení nebude ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48, nebo ze dne 16. 5. 2019, č. j. 10 Azs 48/2019-33). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51, aby mohl správní orgán možnost aplikace zvláštních opatření svědomitým způsobem posoudit, musí v tomto směru zjistit relevantní skutkové okolnosti případu a učinit je obsahem spisového materiálu. Zpravidla tak bude vhodné např. prostřednictvím vysvětlení (§ 137 správního řádu) zjistit, zda se cizinec zdržuje na určité adrese a je ochoten pravidelně se policii hlásit [§ 123b odst. 1 písm. a) zákona], případně zda disponuje finančními prostředky ke složení finanční záruky podle § 123c zákona o pobytu cizinců. O možnosti využití zvláštních opatření by měl být cizinec informován.
25. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že situace žalobce a jeho pobytová historie je takového charakteru, že je užití alternativ zajištění vyloučeno. Soud se s tímto závěrem ztotožňuje. Lze stručně zrekapitulovat, že žalobce zneužil turistické vízum, když cílem jeho pobytu zde bylo od počátku vydělat peníze, byl si vědom, že k práci v ČR potřebuje povolení, které si záměrně neobstaral, neboť bylo drahé. Již jeho první nelegální pobyt byl dlouhý (od 8. 3. 2023 do 31. 3. 2024), zároveň si nelegálně vydělával na stavbách, nelegální pobyt byl zjištěn Policií ČR, přitom za této situace mu bylo uděleno spíše mírné opatření v podobě správního vyhoštění pouze na jeden rok. Rozhodnutí převzal, ve vycestování mu nic nebránilo, chtěl však dále vydělávat, proto rozhodnutí o správním vyhoštění nerespektoval, následoval nelegální pobyt v době od 2. 5. 2024 do 7. 6. 2024, kdy byl opět kontrolován hlídkou Policie ČR. Ve prospěch žalobce lze hodnotit pouze jeho spolupráci se správním orgánem při zjišťování skutkového stavu při podání vysvětlení, to však v kontextu dalších popsanych okolností neumožňuje

uložení některé z alternativ. Naopak žalobní tvrzení, že žalobce se dopouštěl dalšího nelegálního pobytu v důsledku snahy po vyděláních dalších peněz spíše nasvědčuje tomu, že dodržování právních předpisů je pro žalobce nevýznamné oproti prosazování svých vlastních přání. Pokud žalobce argumentuje, že jeho zajištění není možné, neboť na něj ve vlasti čeká celá rodina a snoubenka, soud konstatuje, že žalobce měl v plánu svatbu již v době svého příjezdu do ČR v únoru 2023, nevysvětluje, proč doba zajištění od 7. 6. 2024 na 30 dní by měla být z hlediska jeho sňatku zásadní. Pro úplnost lze konstatovat, že ze správního spisu vyplývá, že cizinci byl několikrát nabídnut dobrovolný návrat, který odmítl, neboť se do vlasti vrátit nechce. Nic nenásvědčuje proklamaci v žalobě, že žalobce svého protiprávního jednání lituje a je srozuměn s tím, že jediným možným východiskem je jeho návrat do země původu. Soud přisvědčuje správnímu orgánu, že mírnější opatření by neplnilo svůj účel, neboť žalobce hodlá na území zůstat a vydělávat peníze co nejdéle, bez ohledu na právní předpisy ČR. Žalobci bylo správními orgány jednoznačně sděleno, že jeho další pobyt zde je po dobu jednoho roku nežádoucí, žalobce bez vážného důvodu rozhodnutí o správním vyhoštění nerespektoval. Žalobce nevysvětluje, v čem se jeho situace změnila, že by nyní byl ochoten svůj přístup změnit. Finanční záruka je vyloučena i z důvodu nedostatku finančních prostředků. Správní orgán též správně zohlednil, že ubytování na ubytovně nepřestavuje žádnou významnou vazbu k tomuto místu, relevantní je i skutečnost, že žalobce neposkytl ani adresu této ubytovny, a to ani při podání vysvětlení, ani později, dokonce ani v podané žalobě, kde je zároveň zmatečně tvrzeno, že žalobce má zajištěné ubytování na Praze 5. Samotná skutečnost, že žalobce na území ČR nepáchal trestnou činnost, nevylučuje jeho zajištění.

26. Pokud jde o povinnost mít nahlášené místo pobytu, v § 93 odst. 1 a § 95 zákona o pobytu cizinců je zakotvena povinnost hlásit místo pobytu cizince (s určitými výjimkami), a to do 3 pracovních dnů ode dne vstupu na území, v projednávané věci lze zohlednit, že žalobce nenahlásil svůj pobyt po svém přicestování v únoru 2023, stejně jako lze zohlednit absenci zdravotního pojištění – viz § 103 písm. r) zákona o pobytu cizinců.
27. Žalobce konečně namítal, že žalovaný nedostatečně zdůvodnil délku zajištění. Žalovaný uvedl, že Ředitelství služby cizinecké policie jako příslušný orgán podle ustanovení § 163 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizince přes jiné státy Evropské unie, kdy je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčený stát, a komunikuje s domovským státem cizince o vzetí zpět cizince, přičemž doba k zajištění těchto náležitostí se pohybuje až v řádu několika týdnů. Vzhledem k relativně krátké době zajištění v délce třiceti dnů lze toto odůvodnění považovat za dostačující. Žalobce neuvádí žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné dovodit, že stanovená doba třiceti dnů je v případě žalobce nepřiměřeně dlouhá. Pro úplnost lze konstatovat, že k realizaci správního vyhoštění zřejmě došlo 5. 7. 2024, potřebná doba zajištění tedy byla odhadnuta poměrně přesně (žalobce byl omezen na svobodě dne 7. 6. 2024).
28. Ve zbytku jsou žalobní tvrzení o porušení příslušných ustanovení správního řádu, Listiny základních práv a svobod a Evropské úmluvy o ochraně lidských práv formulovány značně obecně. V rozsahu, v jakém byly provázány s námitkami ohledně důvodů zajištění a jeho délky, se s nimi již soud vypořádal výše, ve zbytku se soud omezuje na konstatování, že v napadeném rozhodnutí ani v řízení předcházejícím jeho vydání neshledal žádné porušení správního řádu ani základních práv žalobce, které by mělo negativní vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Bližší vypořádání těchto námitek soudu neumožňuje jejich obecný obsah. Obecné odkazy na porušení různých

ustanovení nepředstavují řádný žalobní bod (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017-72). Stejně tak pokud žalobce uvádí, že rozhodné skutečnosti nebyly zjištěny, soudu není zřejmé, které skutečnosti to podle názoru žalobce jsou.

29. Jiné vady napadeného rozhodnutí namítány nebyly, soud pak neshledal v postupu žalovaného ani v jeho rozhodnutí žádné jiné vady, kterými by se musel zabývat z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
30. S ohledem na meritorní rozhodnutí o žalobě v zákonné lhůtě, která je kratší, než lhůta zákonem stanovená pro rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, soud již samostatně nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku. Správní spis byl soudu doručen pouhý jeden den před plánovanou realizací správního vyhoštění (4. 7. 2024), soud neměl dříve informace o datu plánované realizace správního vyhoštění, zároveň odůvodnění návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě bylo zcela obecné a přiznání odkladného účinku žalobě zjevně neodůvodňovalo.
31. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 8. července 2024

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

JUDr. Lenka Loudová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.